

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Független Rendőr Szakszervezet (1133 Budapest, Visegrádi út 116., levélcím: 1388 Budapest, Pf.: 52., ügyintéző: dr. Tordai Gábor jogtanácsos) által képviselt **K. Jné felperesnek a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság** (3526 Miskolc, Zsolcai k. 32. szám alatti székhelyű) **alperes ellen tizenharmadik havi illetmény megfizetése iránt** indított perében a Miskolci Munkaügyi Bíróságon a 2006. május 30. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Kötelezi a bíróság alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 nap alatt fizessen meg felperesnek 2004. évre járó külön juttatás különbözetként bruttó 234.é266,- (Kettőszázharmincnégyezer-kettőszázhatvanhat) forintot és ennek 2006. január 16-ától számított 6 %-os kamatát, 9.000,- (Kilencezer) forint perköltséget.

A kamatot alperes a kifizetés napjáig köteles fizetni akként, hogy – korábbi kifizetés hiányában – a 6 %-os kamatot az ítélethozatal naptári félévének utolsó napjáig, azt követően pedig a kesedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékben fizesse.

A fentieket meghaladóan a bíróság a keresetet elutasítja.

Az eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 nap alatt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bírósághoz címzett, de a Miskolci Munkaügyi Bíróságnál három egyező példányban benyújtható fellebbezéssel lehet élni.

A megyei bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha a fellebbezés a kamat fizetésére, a perköltség viselésére vagy összegére vonatkozik, továbbá a teljesítési határidővel kapcsolatos, illetve csak az ítélet indokolása ellen irányul, amennyiben a felek fellebbezésükben ez esetekben is külön tárgyalás tartását nem kérik. Ugyanakkor a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett közös kérelemben minden esetben kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

I n d o k o l á s :

A munkaügyi bíróság a felek előadása, valamint a csatolt iratok tartalma alapján a következő tényállást állapította meg:

Felperes 1974. január 1-jétől 2004. december 30-áig állt alperesnél szolgálati viszonyban. Alperes a felperes szolgálati viszonyát felmentéssel szüntette meg az 50 %-os munkaképesség-csökkenése miatti hivatásos szolgálatra alkalmatlansága miatt. A felperes felmentési ideje 2004. november 1-jétől 2004. december 30-áig tartott. Alperes a teljes felmentési időre mentesítette felperest a munkavégzési kötelezettség alól.

2004. évben a felperes április 16-ától 2004. október 31-éig betegszabadságon volt, ezt követően pedig november 1-jétől december 30-áig töltötte a felmentési idejét. Az ez évi betegszabadsága, valamint a felmentési ideje együttesen meghaladta a 6 hónapot.

A felperes utolsó távolléti díja bruttó 313.500,- forint volt.

Felperes a 2006. január 26. napi keltezésű iratában – az alkotmánybírósági állásfoglalásra hivatkozással – kérte az Ózdi Rendőrkapitányság vezetőjétől a teljes 2004. évi tizenharmadik havi illetmény kifizetését. Alperes vezetője ezen kérelmét elutasította a 2005. évi CXVIII. törvény szerinti feltételekre, valamint az időarányos rész átutalására hivatkozással.

Alperes 2006. január 18-án kifizetett a felperes 2004. évi tizenharmadik havi illetményéből bruttó 78.375,- forintot.

Felperes törvényes határidőben a Munkaügyi Bírósághoz fordult. Pontosított keresetével kérte alperest kötelezni a 2004. évre járó külön juttatás különbözeteként bruttó 235.125,- forint és ennek 2006. január 16-ától számított törvényes kamata megfizetésére. Végül is perköltséget igényelt, tárgyalásonként 10.000,- forintot, mely képviselője előadása szerint az utazási költséget foglalja magában Budapestről autópályán gépkocsival, matricával közlekedve.

Felperes hivatkozása lényege szerint alperes a 2004. évi tizenharmadik havi illetménye kifizetését alkotmányellenesen utasította el. A tizenharmadik havi illetmény tárgykörében alkotmányosan vitatható jogszabályi környezet jött létre, melyben az egyes évek, azaz a 2004., 2005. és 2006. évre vonatkozóan az egyhavi külön juttatásra jogosultak személyi köre és a jogosultságok feltételei egymástól ésszerű indok nélkül, önkényesen eltérnek. A 2005. évi CXVIII. törvénynek a 38. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó 34. §-a alkotmányellenes, lényegesen korlátozza a jogosultság feltételeit és a korábbi jogszabályi rendelkezésektől eltérően ez idáig ismeretlen új szabályozást vezetett be, s a törvény hatálybalépését megelőzően megszűnt jogviszonyra vonatkozóan állapít meg hátrányos következményeket visszamenőlegesen, melynek sérelmesek a jogszabály kihirdetését követő hatályba lépése után is, de még inkább akkor, ha visszamenőlegesen alkalmazásukat rendeli el a törvény. A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 12. § (2) bekezdése szerint azonban jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget. A munkavállalóra hátrányos feltétel visszamenőlegesen nem szabható. Diszkriminatív és alkotmányellenes a hivatkozott törvény 38. § (4) bekezdése szerinti szabályozás is a

külön kérelemre jogosultság és a határidő tekintetében. Alkotmányellenesnek tartotta azt is, hogy a 2005. évi CXVIII. törvény 2006. januárjában teszi lehetővé a kifizetést. Kérte jelen eljárás felfüggesztése mellett az alkotmánybíróági eljárás kezdeményezését.

Alperes a kereset elutasítását kérte, mérlegeléssel megállapított képviseleti költséget igényelve. Hivatkozása lényege szerint felperes nem felelt meg a 2005. évi CXVIII. törvény által meghatározott jogosultsági feltételeknek, miután 2004. év során 186 napot töltött betegállományban, míg felmentésének időtartama 60 nap volt. Ezen időtartamok a hivatkozott törvény rendelkezése értelmében nem számítanak szolgálati viszonynak. Ezen túlmenően azonban felperes rendelkezett az időarányos kifizetéshez szükséges minimum 3 havi (90 naptári nap) szolgálati viszonyal, ezért az egyhavi különjuttatás időarányos részére jogosulttá vált. Ezt az összeget 2006. január 16-án bruttó 78.375,- forintban kifizették részére.

Az alperesi előadás szerint a jelenlegi szabályozás több, mint aggályos. Alperes nem kifogásolta, hogy a bíróság az Alkotmánybírósághoz forduljon.

A munkaügyi bíróság felperes keresetét az alábbiak miatt tartotta túlnyomórészt megalapozottnak, míg kis részben megalapozatlannak:

Az Alkotmánybíróság a 32/2005. (IX. 15.) AB határozata 2. pontjában a fegyveres szerint hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 109. §-ának a korábbi módosítás alapján akkor hatályos egyes rendelkezéseit a hatályba lépésre visszaható hatállyal megsemmisítette, s rögzítette e § hatályban marad szövegét a következőképpen:

„109. § A hivatásos állomány tagja minden naptári évben egyhavi távolléti díjnak megfelelő összegű külön juttatásra jogosult. A juttatás kifizetéséről január 16-án – amennyiben ez szombatra vagy vasárnapra esik, akkor az ezt követő első munkanapon – kell rendelkezni. A juttatás mértékének alapja a január hónapra irányadó távolléti díj.”

A Legfelsőbb Bíróság 2006. január 30-án hozott, 1/2006. PJE számú jogegységi határozata szerint a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott munkavállalókat, a köztisztviselőket, a közalkalmazottakat, az igazságügyi alkalmazottakat, az ügyészségi szolgálati viszonyban állókat, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai, illetve a Magyar Honvédség hivatásos és szerződéses állományú katonáit (a továbbiakban: a közszférában foglalkoztatottak) 2004. évre is megilleti egyhavi külön juttatás, amelynek kifizetéséről 2005. január 17-én kellett intézkedni.

A fenti hivatkozott alkotmánybíróági és legfelsőbb bírósági határozatra tekintettel felperest 2004. évre megillette egyhavi külön juttatás, tizenharmadik havi illetmény.

A 2006. január 1-jén hatályba lépett 2005. évi CXVIII. törvény 34. §-a újraszabályozta a tizenharmadik havi illetményre vonatkozó rendelkezéseket.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a 2006. évi CXVIII. törvény által meghatározott Hszt. 109. §-a a hivatásos szolgálati viszonyban álló egyhavi külön juttatásra (tizenharmadik havi illetményre) jogosultságát korlátozó olyan rendelkezéseket határozott meg (a perbeli esetre vonatkozóan különösen a (3) bekezdésében), s rendelete azokat alkalmazni a 38. § (4) bekezdésében visszamenőlegesen 2004. évre, melyeket a fent hivatkozott alkotmánybírósági határozatban hatályban maradt szövegüként rögzített Hszt. 109. §-a nem tartalmaz (de még az alkotmánybírósági határozatot megelőző szövegű sem). Ekként a hivatkozott jogosultságot korlátozó rendelkezés a szolgálati viszonyban álló tekintetében hátrányos feltétel visszamenőleges szabását jelentené, mely a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 12. § (2) bekezdésébe ütköző.

Az Alkotmánybíróság irányadó, említett határozatával megállapított Hszt. 109. §-a alapján azonban – figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 1/2006. PJE számú jogegységi határozatára is – megállapítható a felperes 2004. évi tizenharmadik havi illetményre jogosultsága.

Ezekre tekintettel jutott a munkaügyi bíróság arra a következtetésre, hogy felperes 2004. évben (a január 1-jétől december 30-áig tartó időszakra) megillette az egyhavi külön juttatás még ki nem fizetett része. Ezért ennek megfizetésére kötelezte³ alperest a következő számítás szerint:

A felperes utolsó távolléti díja bruttó 313.500,- forint volt (3. sorszámú irat).

A felperes 2004. évi január 1-jétől december 30-áig tartó időre jutó tizenharmadik havi illetménye összege (bruttó 313.500,- forint osztva 365-tel x 354-gyel) bruttó 312.641,- forint. Alperes ebből kifizetett felperesnek bruttó 78.375,- forint (3. számú irat és 4. sz. jegyzőkönyv 3. oldal 5. bekezdése). Ennek levonásával a kifizetetlen különbözeti összeg: bruttó 234.266,- forint. Ennek megfizetésére kötelezte a bíróság alperest, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Alperes kamatfizetési kötelezettsége a Hszt. 105. § (4) bekezdésén alapul.

A Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp) 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a bíróság túlnyomórészt pervesztes alperest felperes javára részperköltség fizetésére. Ennek összegét mérlegeléssel határozta meg, figyelemmel a pertárgyértékre és a perben kifejtett képviseleti tevékenységre, valamint a képviselő budapesti címér is.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdése c/ pontja, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése f/ pontja, a 3. § (3) bekezdése, valamint a 14. §-a alapján rendelkezett a bíróság az eljárási illeték viseléséről.

A munkaügyi bíróság a perbeli jogvitát eldönthetőnek tartotta a fentebb már hivatkozott 32/2005. (IX. 15.) AB határozatban hatályban maradt szövegüként rögzített Hszt. 109. §-a alapján, így szükségtelennek tartotta az Alkotmánybíróság eljárása kezdeményezését. Egyébként pedig felperesi képviselő előadása szerint más bíróság már megkereste az Alkotmánybíróságot (4. jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdése).

A Legfelsőbb Bíróság szerint továbbá a bíróság nem köteles indokolni azt a döntését, amellyel a felperesnek az eljárás felfüggesztésére és az Alkotmánybíróság eljárásnak kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasítja, az elutasítás indokolása ugyanis a jogszabály alkotmányosságának értékelését jelentené, ami nem a bíróság feladata (BH 1994.448).

A határozat elleni jogorvoslati lehetőség a (Pp.) 233. § (1) bekezdésén, míg a tárgyaláson kívüli elbírálásra vonatkozó kioktatás a 220. § (3) bekezdésén, s a 256/A. § (1) bekezdésén alapul.

Miskolc, 2006. május 30. napján.

Sassné dr. Flaskó Magdolna sk.
a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott
Iván Imréné és Váraljai Károly
ülnökök helyett is

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság

1.Mf.21.979/2006/2. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (1133 Budapest, Visegrádi u. 16., ügyintéző dr. Tordai Gábor jogtanácsos) által képviselt ***K. Jné felperesnek a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság*** 3526 Miskolc, Zsolcai kapu 32. szám alatti székhelyű ***alperes ellen külön juttatás megfizetése iránt*** a Miskolci Munkaügyi Bíróság előtt folyamatba tett perében Miskolcon, 2006. május 30. napján 9.M.461/2006/4. sorszám alatt meghozott ítélet ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A megyei bíróság a munkaügyi bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét **h e l y b e n h a g y j a .**

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg a felperes képviselőjének 10.000,- (Tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A munkaügyi bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 2004. évre járó külön juttatás különbözeteként 234.266,- Ft-ot és ennek 2006. január 16-tól számított törvényes késedelmi kamatát, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Tényként megállapította, hogy a felperes 1974. január 1-től 2004. december 30-ig állt az alperesnél szolgálati viszonyban, jogviszonya felmentéssel szűnt meg 2004. november 1-től 2004. december 30-ig tartó felmentési idő mellett.

Megelőzően a felperes 2004. április 16-tól 2004. október 31-ig betegszabadságon volt, betegszabadság és felmentési ideje együttesen meghaladta a 6 hónapot.

A felperes utolsó távolléti díja 313.500,- Ft volt, részére 2006. január 18-án 2004. évi 13. havi illetmény címén 78.375,- Ft-ot fizetett ki az alperes.

Levont jogkövetkeztetése szerint a felperes 2004. évre járó külön juttatás különbözete iránti kereseti kérelme a 32/2005. (IX. 15.) AB határozat, továbbá a Legfelsőbb Bíróság 1/2006. számú Polgári Jogegységi határozata rendelkezéseiből kitűnően megalapozott.

Megállapította, hogy a 2005. évi CXVIII. törvény 38. § (4) bekezdése visszamenőlegesen 2004-re az egy havi külön juttatásra jogosultságot korlátozó olyan rendelkezéseket határozott meg, mely az 1987. évi XI. törvény 12. § (2) bekezdésébe ütközik.

Szükségtelennek találta azonban alkotmánybírósági eljárás kezdeményezését a felperesi indítványtól eltérően, mert a jogvitát a vitatható jogszabályi rendelkezés figyelmen kívül hagyása mellett is el tudta bírálni.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, kérve annak megváltoztatását, a kereset elutasítását.

Álláspontja szerint 2004. február 1. és 2004. december 31-e közötti időszak tekintetében külön juttatásra vonatkozó jogosultsággal senki nem rendelkezik, ezen időszakra a 2005. évi CXVIII. törvény „ex gratia” juttatást állapított meg a 38. § (4)-(5) bekezdésében, az ott meghatározott jogosultsági feltételek fennállása esetén.

Miután az ott meghatározott feltételeknek a felperes nem felelt meg, mert betegszabadsága és felmentési ideje együttesen meghaladta a 6 hónapot, álláspontja szerint a felperes kereseti kérelme megalapozatlan.

A felperes az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak hangsúlyozásával, hogy a 1/2005-ös Polgári Jogegységi határozat szerint alperesi állásponttal ellentétben 2004. teljes évre fennálló a közalkalmazottak külön juttatásra való jogosultsága.

Álláspontja szerint miután 2004. december 30-án szűnt meg a felperes jogviszonya, igénye érvényesítésénél ezen időpontban hatályban volt jogszabályi rendelkezéseket kell figyelembe venni.

Arra az esetre, ha a 2005. évi CXVIII. törvény rendelkezései irányadóak lennének a jogvita elbírálására, fenntartotta az Alkotmánybíróság megkeresésére vonatkozó indítványát.

A fellebbezés nem alapos.

A munkaügyi bíróság a helyesen megállapított tényállásból helyes végső jogkövetkeztetésre jutott, az indokolásában foglaltakat a megyei bíróság az alábbi kiegészítéssel osztja:

A Bíróságok Szervezetéről és Igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 25. § c) pontja értelmében a Legfelsőbb Bíróság által hozott jogegységi határozat a bíróságokra kötelező.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2006. számú Polgári Jogegységi határozatában a közszférában foglalkoztatottak 2004. évre járó egy havi külön juttatásáról akként döntött, hogy a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott munkavállalókat ... a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjait ... 2004. évre is megillette egy havi külön juttatás, amelynek kifizetéséről 2005. január 17-én kellett intézkedni.

Ezen jogegységi határozatot a 2005. évi CXVIII. törvény rendelkezéseit is vizsgálva hozta meg a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága.

Fentiekből következően jelen jogvitában a bíróság a jogegységi határozat rendelkezéseit figyelembe véve, helyesen állapította meg, hogy 2004. évre is megillette a felperest a külön juttatásra való jogosultság, amely 2005. január 17-én lett esedékes.

A kifizetés előfeltételeinek meghatározásánál, így az esedékesség időpontjában, 2005. január 17-én hatályban volt jogszabályi rendelkezések az irányadók.

A 32/2005. (IX. 15.) számú AB határozat a hatálybalépésre visszaható hatállyal semmisítette meg a 2003. évi XCV. törvény 36. §-át, továbbá a 2004. évi CXXXV. törvény 94. §-át, ekként a felperesi igény esedékességekor az 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 109. §-a az alábbiakat tartalmazta:

A hivatásos állomány tagja minden naptári évben egy havi távolléti díjnak megfelelő összegű külön juttatásra jogosult. A juttatás kifizetéséről január 16-án, amennyiben ez szombatra vagy vasárnapra esik, akkor az ezt követő első munkanapon kell rendelkezni. A juttatás mértékének alapja a január hónapra irányadó távolléti díj.

Az esedékességkor hatályban volt jogszabály a külön juttatás kifizetésénél megszorító intézkedéseket nem tartalmazott, így annak ellenére, hogy a betegszabadság és felmentési idő együttesen meghaladta felperes esetében a 6 hónapot, a 2004. évre járó egy havi távolléti díj összegével egyező külön juttatásra a felperes jogosult volt. Miután 78.375,- Ft-ot az alperes a felperes részére már megfizetett, az első fokú bíróság különbözeti összeg megfizetésére helytállóan kötelezte az alperest.

Ezért a megyei bíróság a munkaügyi bíróság döntését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest perköltség megfizetésére.

A felperest szakszervezet képviselte, mely képviselet ingyenes, ezért a perköltség megfizetésére az alperes a képviseletet ellátó szervezet javára köteles.

Miskolc, 2007. évi január hó 4. napján

Dr. Sarkadi Sándor sk.
mb. tanácselnök

Tóthné dr. Révész Anna sk.
mb. bíró, előadó

Klapperné dr. Lankás Éva sk.
mb. tanácselnök